

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové ve věci

žalobce: **Společenství vlastníků jednotek, Michle čp. 518, 519, 520, 521, 523**
se sídlem Praha 4, Jihlavská 521/62, IČO: 26494418
zastoupený JUDr. Alenou Bányaiovou, CSc., advokátkou
se sídlem Praha 2, Lazarská 13/8

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2

za účasti této osoby zúčastněné na řízení: Centrum Kačerov s.r.o., IČO: 27249841
se sídlem Praha 8, Rohanské nábřeží 671/15
zastoupená JUDr. Milenou Hegenbartovou,
LL.M., advokátkou se sídlem Praha 1, Perlová 5

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.9.2014, č.j. MHMP 1332078/2014

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 30.9.2014, č.j. MHMP 1332078/2014 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky JUDr. Aleny Bányaiové, CSc.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání podaná žalobcem a dalšími odvolateli a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru stavebního č.j. P4/105107/11/OST/JARY ze dne 17.10.2011, kterým byla na pozemcích parc.č. 3275/9, 520/1, 3275/6, 3302, 163, 213/1, 225/1, 3309, 3308, 310/121, 96/23 v k.ú. Michle umístěna stavba nazvaná „Administrativní centrum Kačerov.“
2. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V žalobě konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, kdy Městský soud v Praze na základě žaloby žalobce (rozsudkem č.j. 8 A 113/2012 – 151 ze dne 29.8.2014) zrušil v pořadí první odvolací rozhodnutí žalovaného sp. zn. S-MHMP 23670/2012/OST ze dne 29.6.2012 (dále jen „první odvolací rozhodnutí“), kterým bylo rovněž zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Městský soud v Praze ve zrušovacím rozsudku uzavřel, že první odvolací rozhodnutí vykazuje vady, které způsobují jeho nezákonnost, popsal pochybení, jichž se žalovaný dopustil, a vrátil mu věc k dalšímu řízení s tím, že žalovaný má postupovat v součinnosti s dotčenými správními orgány tak, aby veškeré odvolací námitky žalobce, jakož i dalších účastníků řízení byly řádně vypořádány. Žalovaný však tento zrušovací rozsudek v podstatě ignoroval. Obratem vydal napadené rozhodnutí, jehož text doslova okopíroval z prvního odvolacího rozhodnutí, přidal asi 15 řádek nic neříkajícího textu a výtky soudu naprosto pominul; neobtěžoval se je v rozhodnutí ani zmínit.
3. Důvody, pro které bylo první odvolací rozhodnutí žalovaného soudem zrušeno, dle žalobce stále trvají, a tyto skutečnosti jsou důvodem i pro zrušení napadeného rozhodnutí. Jde především o to, že žalovaný nijak nereagoval na závěr Městského soudu v Praze, že se v prvním odvolacím rozhodnutí nevypořádal se všemi námitkami žalobce směřujícími vůči obsahu stanovisek dotčených správních orgánů. Soud žalovanému vytkl, že se spokojil s tím, že obsah závazného stanoviska byl v průběhu odvolacího řízení potvrzen, a proto se jím nemusel zabývat. Takový přístup soud označil za rozporný s právní úpravou a soudní judikaturou. Žalovaný však k této výtce soudu v napadeném rozhodnutí jen doslova zopakoval to, co už uvedl v prvním odvolacím rozhodnutí a co soud považoval za nezákonné, tj. pouze to, že není oprávněn posuzovat obsah závazných stanovisek, že stanovisko OOP MHMP bylo přezkoumáno Ministerstvem životního prostředí, a že judikatura, na níž žalobce odkazuje, se týká právních předpisů, které byly zrušeny a nahrazeny novou úpravou. Jak ale Městský soud v Praze uvedl ve zrušovacím rozsudku, tento přístup je vadný a má za následek nezákonnost daného správního rozhodnutí. Žalobce tedy i ve vztahu k napadenému rozhodnutí trvá na námitce uvedené na straně 7 a 8 žaloby ze dne 23.8.2012 (podané proti prvnímu odvolacímu rozhodnutí) a tuto námitku uplatňuje i vůči napadenému rozhodnutí, přičemž *„(v) zájmu stručnosti na uvedený text v plném rozsahu odkazuje a činí jej součástí této žaloby.“*

4. Žalobce dále uvedl, že Městský soud v Praze dal za pravdu i jeho dalším námitkám vzneseným proti prvnímu odvolacímu rozhodnutí, a to zejména pokud jde o vlivy umisťované stavby na ovzduší. I tyto závěry soudu žalovaný zcela ignoroval. Soud především přisvědčil námitce žalobce o nepřípustnosti zvýšení imisní zátěže, byť jen drobného, v lokalitě, kde jsou již imisní limity překročeny. Tato námitka žalobce opírající se o rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 135/2011 zůstala podle názoru soudu opomenuta. Stejný nedostatek vykazuje i napadené rozhodnutí, které k této námitce rovněž mlčí. Žalobce tedy i ve vztahu k napadenému rozhodnutí trvá na námitce, že toto rozhodnutí porušuje právo žalobce na zdravé životní prostředí, a porušuje rovněž jak § 90 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), tak díl druhý zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 100/2001 Sb.“). Žalobce na tomto místě odkázal na svá tvrzení obsažená na str. 6 a 7 své žaloby ze dne 23. 8. 2012 (podané proti prvnímu odvolacímu rozhodnutí) s tím, že stejné námitky uplatňuje i vůči napadenému rozhodnutí a uvedený text činí součástí této žaloby.
5. Dále namítl, že Městský soud v Praze označil ve zrušovacím rozsudku za opodstatněnou i jeho námitku, že při rozhodování o tom, jaký bude mít umisťovaná stavba vliv na životní prostředí v bezprostředním okolí, odkazoval žalovaný na rozptylovou studii, která namísto z reálného stavu vycházela z nepodložené predikce pro rok 2020. Ani s touto výtkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Opět zopakoval jen to, co už bylo uvedeno v prvním odvolacím rozhodnutí, tj. že rozptylová studie *„vycházela z predikce stavů výhledových“*, tj. přesně z toho, co žalovanému soud vytkl. Jediné, čím toto své tvrzení žalovaný obohatil, bylo asi devět řádek na str. 5 napadeného rozhodnutí dole, kde však jen blíže rozvedl, že skutečně šlo jen o výhled intenzit dopravy v horizontu roku 2020 připomenutý z důvodu předběžné opatrnosti. Potvrdil tak, že se dopouští stejné neurčitosti jako v prvním odvolacím rozhodnutí, a že opět postupuje v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku sp. zn. 1 As 135/2011 konstatoval, že nejistý a neurčitý vývoj v určité oblasti, tj. i v oblasti dopravní zátěže, nemůže být důvodem pro povolování staveb, které mohou imisní zátěž zvýšit. Žalobce tedy i ve vztahu k napadenému rozhodnutí trvá na námitce, že toto rozhodnutí vychází z nedostatečných podkladů o vlivu umisťované stavby na životní prostředí, zejména pokud jde o použitou rozptylovou studii, a porušuje tak práva žalobce na zdravé životní prostředí. I v tomto žalobce odkázal na svá tvrzení obsažená v žalobě podané proti prvnímu odvolacímu rozhodnutí s tím, že stejné námitky uplatňuje i vůči napadenému rozhodnutí a činí je součástí této žaloby.
6. Dle žalobce Městský soud v Praze označil za vadné i závěry prvního odvolacího rozhodnutí o tom, že v územním řízení již nelze hodnotit námitky proti stanovisku EIA. Soud uvedl, že stanovisko EIA je *„toliko jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí a proti zjištění v něm obsaženým se účastníci územního řízení nemohou samostatně bránit, protože nelze vznesené námitky odbýt tvrzením, že měly být řešeny v procesu posuzování vlivu záměru na životní prostředí, ale naopak je třeba se jimi věcně zabývat.“* Napadené rozhodnutí opět jen zopakovalo to, co již k této otázce žalovaný uvedl v prvním odvolacím rozhodnutí, a nic jiného nezmínilo. Žalobce tedy i ve vztahu k napadenému rozhodnutí v plném rozsahu

trvá na své námitce, že žalovaný se žádným způsobem nevypořádal s jeho námitkami ke stanovisku EIA, ač se jimi měl věcně zabývat, a odkazuje v tomto směru na závěry zrušovacího rozsudku Městského soudu v Praze, které jsou v plném rozsahu platné i pro napadené rozhodnutí.

7. Konečně Městský soud v Praze shledal důvodnou i námitku žalobce směřující proti tomu, jak se žalovaný vypořádal s tím, že stavba byla umístěna v rozporu s územním plánem. Vytkl žalovanému, že podrobnou a odůvodněnou argumentaci žalobce odbyl jedinou strohou větou, že „*doplnění jednotlivého objektu ve stabilizovaném území nelze ohodnotit jako rozsáhlou stavební činnost*“. I k této výtce soudu se žalovaný (v napadeném rozhodnutí) postavil stejně jako k výtkám ostatním. Zopakoval to, co již uvedl v prvním odvolacím rozhodnutí a své dosavadní tvrzení doplnil jen velmi povšechnými údajnými důvody, pro které bylo území původně určené jako zeleň změněno v územním plánu na smíšené území. Toto vysvětlení se ovšem netýká umístění konkrétní stavby, ale jen důvodů pro změnu územního plánu, které jsou navíc zcela nepodložené. Jen těžko lze tvrdit, že vzhledem k tomu, že obytná zástavba v okolí magistrály je značně zatěžována exhalacemi a hlukem, je základní vůle hl. města Prahy přeměnit magistrálu na městskou třídu naplňována tak, že se postupně podél magistrály vykáčí veškerá izolační zeleň, která nebezpečně škodliviny z ovzduší zachycuje, a magistrála se uzavře v koridoru administrativních budov, které do této oblasti přivedou další tisíce aut. Taková představa o humanizaci druhé nejzatíženější komunikace v Praze je dle mínění žalobce skutečně absurdní. Tvrzení o výstavbě bariérového domu je tak jen pláštěm pro realizaci soukromého developerského projektu.
8. Pokud jde o samotné umístění stavby, žalovaný se opět omezil jen na apodiktické tvrzení, že hmotově nelze hodnotit umísťovanou stavbu jako předimenzovanou, aniž by toto tvrzení opřel o nějaké věcné důvody či stanoviska odborných orgánů, jak mu soud uložil. Tvrzení, že stavba svou obrovskou „horizontální“ hmotou vytváří vhodnou protiváhu budovy č.p. 1282, je dle žalobce jen subjektivním a demagogickým tvrzením vycházejícím z toho, že pokud je něco zničeno, je možno ničit i dále. Žalobce tedy i ve vztahu k napadenému rozhodnutí v plném rozsahu trvá na námitce, že územní rozhodnutí je vydáno v rozporu s územním plánem hlavního města Prahy. I v tomto případě přitom odkázal na svá tvrzení obsažená v žalobě proti prvnímu odvolacímu rozhodnutí s tím, že stejné námitky uplatňuje i vůči napadenému rozhodnutí a činí je součástí této žaloby.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl k žalobní námitce, kterou je mu vytýkáno, že se nevypořádal se všemi námitkami žalobce směřujícími proti obsahu závazných stanovisek, že závazná stanoviska dotčených orgánů státní správy byla podle § 149 odst. 4 správního řádu předložena příslušným nadřízeným orgánům státní správy. Tyto nadřízené správní orgány se v obsahu svých závěrečných stanovisek detailně vypořádaly s odvolacími námitkami, přičemž tato závěrečná stanoviska byla všem účastníkům odvolacího řízení zaslána. Tuto skutečnost potvrzuje i sdělení žalobce ze dne 19.6.2012, podle něhož se žalobce seznámil s podklady pro rozhodnutí zajištěnými v průběhu odvolacího řízení s tím, že se obrací na ministra životního prostředí, aby v této věci prověřil postup úředních orgánů státní správy (výsledek požadovaného posouzení ministra životního prostředí již nebyl ze strany žalobce doložen a žalovaný nebyl ministerstvem pro životní prostředí vyrozuměn o případných postupech směřujících ke změně výsledků odborných stanovisek dotčených orgánů na úseku ochrany životního

prostředí). Žalovaný měl tedy za to, že žalobce brojí proti závěrům dotčeného orgánu na úseku ochrany životního prostředí, s ostatními je srozuměn. Žalovaný se tedy v napadeném rozhodnutí zabýval problematikou posouzení záměru v procesu EIA, která byla odvoláním napadena.

10. K žalobní námitce týkající se nedostatečného zdůvodnění samotného umístění stavby žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se námitkou žalobce o nesouladu stavebního záměru s územním plánem uplatněnou v odvolacím řízení zabýval, výsledek posouzení je uveden v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 4.
11. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k věci samé uvedla, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí postupoval dle pokynů soudu obsažených ve zrušovacím rozsudku a vytčené vady prvního odvolacího rozhodnutí napravil. Žalobcovo tvrzení, že žalovaný výtky soudu pominul, se tedy nezakládá na pravdě. Umísťovaná stavba je v souladu s územním plánem a se všemi zájmy, které jsou chráněny zvláštními právními předpisy. Zrušením napadeného rozhodnutí by osobě zúčastněné na řízení vznikla újma.
12. V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval námitkou žalobce, že dojde k nárůstu imisí znečišťujících látek v ovzduší, a že rozptylová studie zpracovaná pro účely EIA při stanovení imisního pozadí nevycházela z reálného stavu, ale z predikce pro rok 2020, a tudíž její věrohodnost je minimální. Žalovaný dospěl k závěru, že tato tvrzení žalobce jsou nedůvodná, a svou správní úvahu dostatečně odůvodnil na str. 5 napadeného rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení v souvislosti s touto námitkou poukázala na rozptylovou studii, kterou vypracoval RNDr. Tomáš Bajer, CSc., a kolektiv ECO-ENVI-CONSULT Jičín. Výpočty emisí z automobilové dopravy (liniový zdroj znečišťování ovzduší) se zcela záměrně vztahovaly i k roku 2020, jak neoprávněně vytýká žalobce, neboť právě v roce 2020 se předpokládá uvedení záměru do plného provozu. Proto se všechny studie musí zabývat hodnocením nikoli jen ve vztahu k současné době, ale právě i s ohledem na situaci v době, kdy reálně záměr bude v provozu. Z rozptylové studie vyplývá, že nejvyšší průměrné roční imisní příspěvky prachu, způsobené provozem záměru, se budou u objektů všech žalobců pohybovat řádově v tisícinách $\mu\text{g}\cdot\text{m}^{-3}$, což lze označit za imisní příspěvky malé a málo významné. Nízké imisní příspěvky záměru v tisícinách $\mu\text{g}\cdot\text{m}^{-3}$ nemohou mít určující vliv na celkovou kvalitu ovzduší v dané lokalitě. Z rozptylové studie vyplývá, že pro plnění imisních limitů v území je rozhodující skutečné pozadíové znečištění ovzduší, které bude záviset na dalším vývoji kvality ovzduší na území hlavního města Prahy jako celku. Záměr jako takový nebude mít skutečně na současný stav nepříznivý vliv. Osoba zúčastněná na řízení tímto zdůrazňuje, že jakkoli žalobce ve svých vyjádřeních v územním řízení argumentuje zátěží životního prostředí, je podstatné, zda tuto zátěž může způsobit záměr sám o sobě. Osoba zúčastněná na řízení má za to, že záměr jako takový nepředstavuje nadlimitní zatížení území, nemůže způsobit jakoukoli újmu na zdraví osob, ani poškodit životní prostředí, což podle ní prokazuje též aktuální znalecký posudek zabývající se hodnocením zdravotních rizik hluku a znečištění ovzduší pro obyvatele okolní bytové zástavby, který si nechala vypracovat. V této souvislosti dále konstatovala, že i soud ve zrušovacím rozsudku shledal nedůvodnou námitku žalobce, že imise hluku a látek znečišťujících ovzduší nerespektují požadavek zajištění pohody bydlení. Žalovaný pak postupoval dle názoru soudu, který v rozsudku potvrdil, že stavební úřad je vázán obsahem závazných stanovisek dotčeného orgánu, která podléhají v rámci

odvolacího řízení přezkumu nadřízenými orgány. To však neznamená, že by se stavební úřad, potažmo žalovaný, jejich obsahem a otázkou ochrany ovzduší nezabýval. Žalovaný reagoval na výtku soudu a vlivem záměru z hlediska ochrany ovzduší se v napadeném rozhodnutí opětovně zabýval.

13. Osoba zúčastněná na řízení považuje za významnou skutečnost, že celý záměr byl podroben posouzení dle zákona č. 100/2001 Sb. Dle citovaného zákona byl proveden celý proces posouzení vlivů záměru na životní prostředí a veřejné zdraví v plném rozsahu. Byla vypracována dokumentace EIA ve smyslu § 8 zákona č. 100/2001 Sb., včetně všech odborných studií (zejména akustická studie, rozptylová studie), a rovněž byla vyhodnocena všechna zdravotní rizika záměru. Tato dokumentace pak byla posuzována odbornou osobou s osvědčením o odborné způsobilosti pro posuzování vlivů na životní prostředí, panem Ing. Václavem Oblukem, který vypracoval posudek k EIA ve smyslu § 9 citovaného zákona. Na základě tohoto posudku vydal příslušný správní orgán stanovisko dle § 10 citovaného zákona, které bylo podkladem pro vydání územního rozhodnutí (dále jen „stanovisko EIA“). Z žádného tohoto dokumentu nevyplývá, že by záměrem mohlo dojít k nepříznivému ovlivnění zdraví osob a životního prostředí. Stanovisko EIA bylo na základě podnětu žalobce přezkoumáno Ministerstvem životního prostředí, které vydalo stanovisko č. j. 18828/ENV/12 ze dne 12.3.2012 s tím, že v procesu a výsledcích EIA neshledalo vady a pochybnosti. Žalobce uplatnil své připomínky v řízení EIA, které byly vypořádány, a rozhodnutí o nich odůvodněno. Dle osoby zúčastněné na řízení je zcela v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení, aby stejné námitky byly projednávány i v následujícím územním řízení. Pokud se tak stane, pak je zcela legitimní, aby stavební úřad vycházel z výsledků řízení dle zákona 100/2001 Sb.
14. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k věci samé dále uvedla, že žalovaný se dle pokynu soudu opětovně zabýval i námitkou žalobce, že umísťovaný záměr není v souladu s územním plánem, a rozšířil své odůvodnění závěru, že tato námitka žalobce není důvodná. K dané problematice se žalovaný velmi podrobně vyjádřil na straně 4 napadeného rozhodnutí. Správní orgány obhájily svůj závěr, že se nejedná o rozsáhlou stavební činnost, neboť se jedná o solitérní objekt, který svým půdorysem i výškou odpovídá stávající zástavbě v daném území, přičemž záměr byl navržen zároveň tak, aby mohl plnit funkci protihlukové bariéry podél magistrály, a jeho umístění tedy není v rozporu s územním plánem. Změna funkčního využití byla při projednávání změn územního plánu výslovně odůvodněna tak, že *"situování bariérového objektu je logickým investičním záměrem, území je nevhodné pro umístění bytové funkce"*. Z územního plánu, a také z územního rozhodnutí tak jednoznačně vyplývá, že záměr má plnit funkci protihlukové bariéry. Tuto funkci bude zajišťovat vlastní hmota záměru, a to vzhledem ke svému umístění, neboť přiléhá k ulici 5. května. Umístění navrhované budovy je v souladu se stavbou plánovaných protihlukových bariér podél ulice 5. května, které realizuje Technická správa komunikací hl. m. Prahy. Osoba zúčastněná na řízení dodala, že stavba „Administrativní centrum Kačerov“ již ve stavu rozestavěnosti plní funkci bariérového domu, tedy protihlukové bariéry, chrání bytové domy v ulici Jihlavská, a tedy i žalobce, před hlukem z ulice 5. května, když podle vypracované studie prokazatelně došlo k poklesu hlukové zátěže o -5,5 dB ve dne a o - 8,8 dB v noci. Práva žalobce v územním řízení tedy nemohla být dotčena v důsledku zvýšení hlukové zátěže nad povolené hlukové limity. Stavba „Administrativní centrum Kačerov“ zcela reálně plní funkci „bariérového domu“, tedy vlastní hmotou představuje protihlukovou bariérou mezi bytovými domy a

ulicí 5. května, jak se uvádí i v napadeném rozhodnutí v odůvodnění souladu záměru s územním plánem.

15. Osoba zúčastněná na řízení má za to, že postupem stavebního úřadu ani žalovaného v dané věci nedošlo ke zkrácení práv žalobce ani k jinému procesnímu pochybení, natož k procesnímu pochybení určité intenzity, aby mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Ochrana práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení nesmí být v nepoměru k újmě, která by byla způsobena zrušením napadeného rozhodnutí žadateli (tj. osobě zúčastněné na řízení), který práva z územního rozhodnutí nabyt v dobré víře. S ohledem na výše uvedené osoba zúčastněná na řízení navrhl, aby soud žalobu zamítl.
16. Usnesením ze dne 10.11.2016 č.j. 9 A 365/2014 – 37 soud žalobce vyzval, aby ve stanovené lhůtě odstranil vadu žaloby, a to tak, že namísto odkazů na žalobu podanou v jiném řízení výslovně doplní již uplatněné žalobní body o vylíčení toho, z jakých skutkových či právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. V odůvodnění usnesení soud žalobce poučil o tom, že přezkumné řízení soudní je ovládáno dispoziční zásadou. V souladu s touto zásadou může soud posuzovat zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze z hlediska žalobních námitek (bodů) výslovně v žalobě vznesených. Žalobce je proto povinen jím uváděné žalobní body konkretizovat, tedy je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samým, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost. V rozsudku ze dne 21.9.2006 č.j. 8 As 15/2005 –70 Nejvyšší správní soud dovedl, že „žaloba, případně její část, ve které žalobce toliko odkáže na žalobní body, které uplatnil v jiné soudní věci proti jinému rozhodnutí správního orgánu, byť by i bylo vydáno ve věcné souvislosti s rozhodnutím napadeným, nemá náležitosti požadované ustanovením § 71 s.ř.s. Pro úplnost nutno dodat, že totéž se týká žaloby, která toliko odkazuje na důvody opravného prostředku podaného žalobcem v řízení před správním orgánem. Těmito způsoby uplatněné žalobní body nemůže soud přezkoumávat (srovnej rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, www.nssoud.cz, nebo rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 6. 1998, čj. 6 A 179/95 - 21, a ze dne 17. 2. 1995, čj. 6 A 15/94 - 39).“ Žaloba v této věci je stížena vadou spočívající v tom, že žalobce v rámci jednotlivých žalobních bodů opakovaně odkazuje na jinou svou žalobu ze dne 23.8.2012 (podanou u Městského soudu v Praze dne 24.8.2012) s tím, že v ní uvedený text „činí součástí této žaloby.“ Takový postup však soudní řád správní žalobci neumožňuje; jeho opakovaný odkaz na argumentaci uplatněnou v jiné jeho žalobě nemůže vzhledem k výše uvedenému obstát. Soud zároveň zdůraznil, že doplnění žaloby, k němuž byl žalobce vyzván, se může týkat pouze těch žalobních bodů, které už byly alespoň v obecné rovině uplatněny v původní žalobě; rozšiřování žaloby o další, dříve neuplatněné žalobní body by totiž bylo v rozporu s ustanovením § 71 odst. 2 s.ř.s.
17. Na výzvu k odstranění vad žaloby reagoval žalobce podáním ze dne 28.11.2016, v němž ve vztahu k závěru žalovaného, že stanovisko OOP MHMP bylo přezkoumáno Ministerstvem životního prostředí, které není oprávněn posuzovat, namítl, žalovaný i stavební úřad postupovali nezákonně a v rozporu s ustálenou judikaturou správních soudů. Pokud má stavební úřad v rámci územního řízení k dispozici podklady, ať již od účastníků řízení, znalců či správních úřadů, z nichž vyplývá, že umístěním stavby mohou být některé

právní předpisy porušeny, je povinen se těmito skutečnostmi zabývat, ověřit je a nikoli se jen spolehnout na to, že jiný správní úřad říká, že případná nezákonnost nevádí. Je pravda, že stavební úřad nemůže vlastní úvahou nahrazovat závazná stanoviska dotčených orgánů, nicméně je to stavební úřad, kdo rozhoduje o umístění stavby, a je to tedy stavební úřad, kdo rozhoduje o tom, zda je umísťovaná stavba v souladu s cíli a úkoly územního plánování, zda je v souladu s obecnými požadavky stavebního zákona a s požadavky zvláštních předpisů, se stanovisky dotčených orgánů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků. Stavební úřad jako rozhodující orgán se proto musí zabývat námitkami účastníků řízení směřujícími proti podkladovým stanoviskům. Musí, jak říká Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 9 As 88/2008, „jakožto garant zákonnosti územního řízení“ posoudit správnost či nesprávnost námitek účastníků řízení, posoudit a odstranit rozpory či jiné nedostatky ve stanoviscích dotčených orgánů, na které je upozorněn, a to i ve spolupráci s příslušným orgánem. Jen odkazem na stanoviska dotčených orgánů státní správy nemůže stavební úřad nahradit své vlastní správní uvážení a svou vlastní aktivní, rozhodovací roli v procesu územního řízení. Jak rovněž říká Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 As 135/2011, stavební úřady nemohou svou roli omezit jen „na pouhý sběr dat (vyjádření, posudků a stanovisek) a pozdější deklarování závěrů dotčených orgánů státní správy cestou formálního vydání rozhodnutí na jejich základě.“ Právě to však prvoinstanční stavební úřad i žalovaný učinili a své úloze garanta zákonnosti územního řízení se vyhnuli. Žalobce v prvoinstančním řízení i v řízení odvolacím upozorňoval na nedostatky a rozpory v podkladových stanoviscích i v analýzách, z nichž tato stanoviska vycházela. Pokud jde o hlukovou zátěž, upozorňoval nejen na to, že stavba je umísťována do vysoce nadlimitně zatíženého území, ale i na to, že v důsledku této stavby se hluková zátěž ještě zvýší, zejména vlivem odrazu na zástavbu v ulici Pod Dálnicí. Poukázal rovněž na nedostatky hlukové studie, která byla podkladem pro posudek EIA a jejímž základem byla nepodložená predikce, že po roce 2020 se sníží doprava na ulici 5. května a tím se vyřeší i problém hlukové zátěže. Připomněl i negativní stanoviska ÚRM a ČIŽP obsažená v posudku EIA. Žalovaný, který byl vázán zrušovacím rozsudkem, místo aby se touto námitkou zabýval a věc skutečně projednal s příslušnými orgány a odborníky, jen vycházel z původního přezkoumání stanoviska Hygienické stanice hlavního města Prahy Ministerstvem zdravotnictví. Ministerstvo zdravotnictví se ovšem ve svém potvrzujícím stanovisku (č.j.7150/2012-3/OVZ- 20.2.2012 ze dne 16.4.2012) vypořádalo s namítanými problémy stejně jednoduše jako Hygienická stanice hlavního města Prahy a nevěrohodnost tohoto stanoviska ještě prohloubilo. Skutečnost, že hluková zátěž se v důsledku umísťované stavby ještě zvýší, byla pro Ministerstvo zdravotnictví nepodstatná, neboť zvýšení by bylo velice malé. Ministerstvo zdravotnictví se rovněž spokojilo se závěrem, že výhled dopravní situace po roce 2020 by mohl vést ke snížení hlukové zátěže, přestože tento výhled nebyl opřen o žádné exaktní a prokázané skutečnosti a jde prakticky jen o nepodloženou spekulaci. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 As 135/2011, nejistý a neurčitý vývoj v určité oblasti, tj. i v oblasti dopravní zátěže, nemůže být důvodem pro povolování staveb, které mohou stávající hlukovou zátěž zvýšit. Ministerstvo zdravotnictví to zcela pominulo a pro zdůvodnění kladného stanoviska si dále pomohlo tím, že hlukovou zátěž vyvolanou umístěním Administrativního centra Kačerov do zatížené oblasti posuzovalo nikoli z hlediska této stavby samotné, ale ve vazbě na další stavbu - uvažovanou protihlukovou stěnu. Tato stavba však je předmětem samostatného územního řízení, které probíhá, není skončeno a nemohou tedy být k dispozici věrohodné závěry o účincích této stavby na hlukovou zátěž. Každá stavba má být z hlediska svých

vlivů na životní prostředí posuzována samostatně, ospravedlňování jedné stavby stavbou jinou, která není předmětem daného územního řízení, podtrhuje neodbornost a nevěrohodnost stanoviska Ministerstva zdravotnictví.

18. Městský soud v Praze při zrušení prvního odvolacího rozhodnutí přisvědčil námitce žalobce o nepřípustnosti zvýšení imisní zátěže, byť jen drobného, v lokalitě, kde jsou již imisní limity překročeny. Tato námitka žalobce opírající se o rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 135/2011 zůstala podle Městského soudu v Praze opomenuta a opomenuta je i v napadaném rozhodnutí. Z podkladů, které byly předmětem posuzování v územním řízení, je zřejmé, že stavba Administrativního centra Kačerov je umísťována do území vysoce nadlimitně zatíženého škodlivými imisemi látek znečišťujících ovzduší i imisemi hlukovými. Konec konců jde obecně známou skutečností; oblast, kam je stavba umísťována, patří k nejzatíženějším v Praze. Z podkladů dále vyplynulo, že uvedení Administrativního centra Kačerov do provozu bude mít za následek zvýšení imisí do ovzduší i zvýšení imisí hluku nad stanovené hygienické limity v okolí stavby. To konstatuje i samotná EIA, přestože uzavírá, že zvýšení imisí v důsledku této stavby bude jen malé, či jejími slovy „nevýznamné“. To jsou skutečnosti, které nebyly v územním řízení zpochybněny. Stavební úřad pouze konstatoval, že podle posudku EIA a stanovisek dotčených orgánů státní správy jsou vlivy na životní prostředí natolik nevýznamné, že nebrání umístění stavby do posuzované oblasti. Nejvyšší správní soud již několikrát (naposledy v rozsudku sp. zn. 1 As 135/2011) judikoval, že veřejnoprávní úprava ochrany před hlukem je na rozdíl od úpravy soukromoprávní vysoce formalizovaná, spojená s exaktními limity. Správní orgány nesmějí přistupovat k těmto limitům podle svého uvážení, ne-li dokonce svévolně. Právě to se však stalo v tomto případě. Bylo zjištěno, že správními předpisy stanovené limity hluku budou překročeny, ovšem stavební úřad toto překročení považoval za nevýznamné a pominul je. Nejvyšší správní soud rovněž judikoval, že *„do území nadlimitně zatíženého imisemi nelze bez dalšího umísťovat stavby, které sice každá jednotlivě nepřitíží svým provozem dotčenému území nijak výrazně, ale v součtu jednotlivých případů znamenají postupné a významné přitěžování již nyní existující nadlimitní zátěže v okolí. (...) Přírůstek hluku daný sumou všech do území umísťovaných staveb již zdaleka nevýznamný není; přitom každé jednotlivé územní řízení (a v návaznosti na to i soudní řízení) se vztahuje jen k jedné stavbě, která sama o sobě nepředstavuje významný příspěvek ke stávající hodnotě hluku.“* Dle žalobce je situace v jeho případě stejná jako situace posuzovaná v citovaném rozsudku, a to nejen pokud jde o imise hluku, ale i o imise znečišťujících látek v ovzduší. I zde stavební úřad argumentoval tím, že předmětem řízení je jen jediná stavba, která imise zvýší pouze nepatrně, takže sama o sobě životnímu prostředí neuškodí. Vyjádřil se dokonce i k tomu, jaký význam má pro něj soudní judikatura správních soudů. V územním rozhodnutí uvedl, že *„z rozsudků správních soudů, které se týkají jiné stavby, nelze dovozovat konkrétní závěry, zda a či za jakých podmínek lze v území umístit jiný návrh, než kterého se rozsudky týkají. Stavební úřad se musí záměrem zabývat z hlediska všech příslušných právních předpisů, soudní judikatura nepředstavuje závazné právní normy, ale může sloužit pouze případně jako vodítko pro výklad určitých právních norem, pojmů a pro postup správních úřadů.“* Stavební úřad tak nejen že nerespektoval závěry soudů týkající se rozhodování ve správním řízení, ale řekl, že je ani respektovat nemusí, protože soudní judikatura je jen jakýmsi nezávazným vodítkem. Napadené rozhodnutí pak tento nezákonný přístup petrifikovalo.

19. Žalobce v doplnění žaloby dále uvedl, že Městský soud v Praze ve zrušovacím rozsudku označil za opodstatněnou i jeho námitku, že při rozhodování o tom, jaký bude mít umísťovaná stavba vliv na životní prostředí v bezprostředním okolí, žalovaný odkazoval na rozptylovou studii, která namísto z reálného stavu vycházela z nepodložené predikce pro rok 2020. Ani s touto výtkou se napadené rozhodnutí nevypořádalo. Dále žalobce v tomto směru argumentoval shodně jako v podané žalobě. Totéž platí i pro argumentaci žalobce, že Městský soud v Praze označil za vadné i závěry prvního odvolacího rozhodnutí o tom, že v územním řízení již nelze hodnotit námitky proti stanovisku EIA.
20. Námitku, že stavba byla umístěna v rozporu s územním plánem hlavního města Prahy, žalobce doplnil tvrzením, že napadené rozhodnutí není v souladu s územním plánem hlavního města Prahy schváleným usnesením Zastupitelstva hlavního města Prahy č. 10/05 ze dne 9.9.1999 a vyhláškou č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy. Plocha, na kterou se stavba umísťuje, je sice podle funkčního využití zařazena jako smíšené území, ale stále jde o stabilizované území se zvýšenou ochranou zeleně, které se může pouze dotvářet, rehabilitovat, a nesmí v něm docházet k rozsáhlé stavební činnosti. Jak žalobce uvedl v územním řízení, objemná sto sedmdesát čtyři metrů dlouhá budova rozhodně území nedotváří ani nerehabilituje, ale vzhledem k nárůstu dopravy a vykácené zeleni je závažným způsobem poškozují. I tuto námitku prvoinstanční stavební úřad i žalovaný vypořádali jen tak, že ji popřeli, když uvedli, že *„doplnění jednotlivého objektu ve stabilizovaném území nelze hodnotit jako rozsáhlou stavební činnost.“* Velikost a hmota stavby pro ně byla opět nepodstatná.
21. Osoba zúčastněná na řízení reagovala na doplnění žaloby vyjádřením ze dne 17.1.2017, ve kterém poukázala na to, že doplnění žaloby bylo doručeno soudu dva roky po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby. Doplnění žaloby o nové žalobní body po uplynutí zákonné lhůty je nepřípustné a přezkoumáním nových žalobních bodů by se soud dopustil procesního pochybení. Až v doplnění žaloby žalobce namítá, že v důsledku předmětné stavby se hluková zátěž ještě zvýší, zejména vlivem odrazu na zástavbu v ulici Pod Dálnicí, dále poukazuje na nedostatky hlukové studie, která byla podkladem pro posudek EIA, zpochybňuje i stanovisko Ministerstva zdravotnictví č. j. 7150/2012-3/OVZ ze dne 16. 4. 2012, které potvrdilo závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy. Jedná se o nové žalobní body uplatněné po zákonem stanovené lhůtě, které je nutno odmítnout. Osoba zúčastněná na řízení dále podotkla, že ve zrušovacím rozsudku č.j. 8 A 113/2012-151 soud veškeré námitky týkající se vlivu umísťované stavby na hlukovou zátěž shledal nedůvodnými. Namítat hlukovou zátěž vlivem odrazu na zástavbu v ulici Pod Dálnicí žalobci nepřísluší, neboť tato námitka se netýká jeho vlastnických práv, ale práv jiných osob.
22. Z obsahu výše uvedeného zrušovacího rozsudku vyplývá, že nedostatky prvního odvolacího rozhodnutí nespočívaly ve věcné nesprávnosti, nýbrž spíše v nedostatečnosti odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný soudem vytčené nedostatky posoudil, napravil, a na základě toho dospěl k závěru, že územní rozhodnutí neobsahuje takové vady, které by odůvodňovaly jeho zrušení. Všechny nedostatky předcházejícího rozhodnutí byly napadeným rozhodnutím napraveny.

23. Dokumentem „Vyhodnocení akustické situace pro stavbu AC Kačerov ze září 2014“ osoba zúčastněná na řízení dokládá, že výstavbou stavby AC Kačerov dojde reálně k poklesu akustické hladiny zvuku (hluku) v místě žalobce. Z provedeného měření vyplývá, že vlivem stavby Administrativního centra Kačerov (při stavu rozestavěnosti k září 2014) dojde u bytových domů v ulici Jihlavská, které jsou situovány podél stavby Administrativního centra Kačerov, k významnému snížení hlukové zátěže z dopravy v ulici 5. května, která byla hlavním zdrojem hluku u těchto domů. Stavba již ve stavu rozestavěnosti plnila funkci bariérového domu, tedy protihlukové bariéry, chránící bytové domy v ulici Jihlavská, a tedy i žalobce, před hlukem z ulice 5. května, když prokazatelně došlo k poklesu hlukové zátěže o 5,5 dB ve dne a o 8,8 dB v noci. Osoba zúčastněná na řízení dále poukázala na dokument označený jako „Vyhodnocení akustické situace v chráněném venkovním prostoru staveb dle naměřených dat uvedených v protokolu 151002VP“ (Hluk z dopravy - akustická situace po výstavbě AC Kačerov), který byl zpracován po realizaci fasády stavby AC Kačerov s cílem prověřit zvukovou pohltivost realizované fasády stavby a její vliv na hlukovou situaci v dotčeném území. Tato studie porovnává naměřené hodnoty hluku pro chráněné venkovní prostory staveb před zahájením stavebních prací stavby AC Kačerov (tedy v době vydání napadeného rozhodnutí) z roku 2013 s hodnotami naměřenými po realizaci fasády stavby AC Kačerov v lednu 2015. Z provedeného měření vyplývá, že odraz hluku od stavby AC Kačerov je vlivem zvolené pohltivosti fasády minimalizován, a všechny zákonné limity pro akustickou hladinu zvuku (hluk) budou s velkou rezervou dodrženy. Zmíněná studie tak ověřuje správnost výpočtů akustické studie, která byla předmětem posuzování v územním a následně i ve stavebním řízení, a je důkazem toho, že práva žalobce v územním (ani ve stavebním) řízení nemohla být dotčena v důsledku zvýšení hlukové zátěže nad povolené hlukové limity, a že hluková situace byla v rámci projednávání správními orgány řádně řešena a vyhodnocena.
24. Osoba zúčastněná na řízení dále konstatovala, že k problematice znečišťujících látek v ovzduší a k problematice EIA žalobce v doplnění žaloby neuvádí žádné konkrétní námitky, pouze odkazuje na soudní judikaturu a omezuje se na obecná konstatování, že stavba se umísťuje do nadlimitně zatíženého území, a svým vlivem situaci zhoršuje. Jedná se o nepravdivé a neodůvodněné tvrzení. K těmto otázkám se osoba zúčastněná na řízení podrobně vyjádřila ve svém vyjádření k žalobě, stejně jako k namítanému nesouladu umísťované stavby s územním plánem, kdy žalobce neprokázal, jaký vztah má tento žalobní bod ke zkrácení jeho práv.
25. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je zčásti důvodná a že napadené rozhodnutí je nutno bez jednání zrušit pro vady řízení (§ 76 odst. 1 s.ř.s.).
26. Soud předně považuje za potřebné vyjádřit se k otázce přípustnosti doplnění žaloby provedeného podáním ze dne 28.11.2016, jímž žalobce reagoval na usnesení soudu ze dne 10.11.2016 č.j. 9 A 365/2014 – 37. Není pochyb o tom, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu se uplatňuje koncentrační zásada, která brání tomu, aby žalobce vznášel nové žalobní body (a tím rozšiřoval žalobu) po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žaloby. Podle § 71 odst. věty třetí 2 s.ř.s. rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce

jen ve lhůtě pro podání žaloby. Podle § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

27. K námitkám (žalobním bodům), které byly žalobcem nově uplatněny po uplynutí lhůty pro podání žaloby (a její rozšíření), soud při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí nemůže přihlížet. Pokud by tak učinil, tedy pokud by překročil rozsah včas uplatněných žalobních námitek, jednal by v rozporu s ustanoveními § 75 odst. 2 s.ř.s. a § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s., které mu ukládají přezkoumat napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů uplatněných v zákonem stanovené lhůtě.
28. Pokud jde o výklad pojmu „žalobní bod“, soud pro stručnost odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008 – 78, v jehož odůvodnění je podrobně shrnut vývoj institutu „žalobního bodu“ a judikatura vztahující se k této otázce. Ve zmíněném rozsudku se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu přiklonil k definici žalobního bodu, podle níž je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. je tak splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. V témže rozsudku rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dovodil, že bude-li žaloba podaná v zákonné lhůtě pro podání žaloby obsahovat žalobní bod (body) alespoň ve shora vymezené míře konkrétnosti, vznikne vždy krajskému soudu procesní povinnost postupovat podle § 37 odst. 5 s.ř.s., tj. povinnost vyzvat žalobce k odstranění vad žaloby tak, aby mohla být věcně projednána.
29. V nyní projednávané věci žalobce uplatnil již v žalobě celou řadu žalobních bodů, nicméně pochybil v tom, že v jejich rámci opakovaně odkazoval na svou předchozí žalobu podanou proti prvnímu odvolacímu rozhodnutí s tím, že v ní uvedený text „*činí součástí této žaloby.*“ Takový postup však zákon nepřipouští. V souladu s dispoziční zásadou může soud posuzovat zákonnost napadeného rozhodnutí pouze z hlediska těch žalobních námitek, které byly v žalobě výslovně vzneseny; odkaz na žalobní body uplatněné žalobcem v jiné soudní věci proti jinému rozhodnutí správního orgánu, byť by i bylo vydáno ve věcné souvislosti s rozhodnutím napadeným, nelze akceptovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.9.2006 č.j. 8 As 15/2005 – 70). Soud proto v souladu se závěry, které zaujal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008 – 78, vyzval žalobce k odstranění této vady žaloby, přičemž jej poučil o tom, že doplnění žaloby se může týkat pouze těch žalobních bodů, které už byly alespoň v obecné rovině uplatněny v původní žalobě.
30. Z výše uvedeného plyne, že doplnění žaloby provedené podáním ze dne 28.11.2016, jímž žalobce reagoval na usnesení soudu ze dne 10.11.2016 č.j. 9 A 365/2014 – 37, je možné akceptovat pouze v tom rozsahu, v němž žalobce doplnil svou argumentaci k těm

žalobním námitkám (bodům), které byly uplatněny v žalobě ze dne 28.11.2014. Již v této žalobě žalobce namítal, že:

- Žalovaný nijak nereagoval na závěr Městského soudu v Praze, že se (v prvním odvolacím rozhodnutí) nevypořádal se všemi námitkami žalobce směřujícími vůči obsahu stanovisek dotčených správních orgánů; v napadeném rozhodnutí toliko zopakoval svou předchozí argumentaci, že není oprávněn posuzovat obsah závazných stanovisek, že stanovisko OOP MHMP bylo přezkoumáno Ministerstvem životního prostředí, a že judikatura, na níž žalobce odkazuje, se týká právních předpisů, které byly zrušeny a nahrazeny novou úpravou.
- Soud ve zrušovacím rozsudku přisvědčil jeho námitce o nepřípustnosti zvýšení imisní zátěže v lokalitě, kde jsou již imisní limity překročeny, s tím, že tato námitka opírající se o rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 135/2011 zůstala žalovaným opomenuta; stejný nedostatek vykazuje i napadené rozhodnutí, které k této námitce rovněž mlčí.
- Napadené rozhodnutí vychází z nedostatečných podkladů o vlivu umísťované stavby na životní prostředí, zejména pokud jde o použitou rozptylovou studii, a porušuje tak práva žalobce na zdravé životní prostředí. Žalobce již v předchozí žalobě namítal, že žalovaný při rozhodování o tom, jaký bude mít umísťovaná stavba vliv na životní prostředí v bezprostředním okolí, odkazoval na rozptylovou studii, která namísto z reálného stavu vycházela z nepodložené predikce pro rok 2020. Přestože soud ve zrušovacím rozsudku této námitce přisvědčil, žalovaný se ani s touto výtkou v napadeném rozhodnutí nevypořádal.
- Přestože soud ve zrušovacím rozsudku označil za vadné závěry prvního odvolacího rozhodnutí o tom, že v územním řízení již nelze hodnotit námitky proti stanovisku EIA, žalovaný v napadeném rozhodnutí opět jen zopakoval to, co již k této otázce uvedl v prvním odvolacím rozhodnutí, a žádným způsobem se nevypořádal s námitkami žalobce ke stanovisku EIA, ač se jimi měl věcně zabývat.
- Přestože soud ve zrušovacím rozsudku shledal důvodnou námitku žalobce směřující proti tomu, jak se žalovaný vypořádal s tím, že stavba byla umístěna v rozporu s územním plánem, a žalovanému vytkl, že podrobnou a odůvodněnou argumentaci žalobce odbyl jedinou strohou větou, že *„doplnění jednotlivého objektu ve stabilizovaném území nelze ohodnotit jako rozsáhlou stavební činnost“*, žalovaný v napadeném rozhodnutí své dosavadní tvrzení doplnil jen povšechnými důvody, pro které bylo území původně určené jako zeleň změněno v územním plánu na smíšené území. Toto vysvětlení se ovšem netýká umístění konkrétní stavby, ale jen důvodů pro změnu územního plánu, které jsou dle žalobce navíc zcela nepodložené. Pokud jde o samotné umístění stavby, žalovaný se omezil jen na tvrzení, že hmotově nelze hodnotit umísťovanou stavbu jako předimenzovanou, aniž by toto tvrzení opřel o nějaké věcné důvody či stanoviska odborných orgánů. Tvrzení, že stavba svou obrovskou „horizontální“ hmotou vytváří vhodnou protiváhu budovy č.p. 1282, je dle žalobce jen subjektivním a demagogickým tvrzením, a žalobce i ve vztahu k napadenému rozhodnutí trvá na námitce, že územní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s územním plánem hlavního města Prahy.

31. Uvedené žalobní námitky (včetně jejich doplnění provedeného podáním ze dne 28.11.2016) jsou dostatečně konkrétní, neboť je z nich patrné, z jakých důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné.
32. Ze zrušovacího rozsudku zdejšího soudu ze dne 29.8.2014 č.j. 8 A 113/2012 – 151 plyne, že důvodem zrušení prvního odvolacího rozhodnutí nebyla jeho věcná nesprávnost, ale nedostatečnost jeho odůvodnění. Soud však nemohl přisvědčit názoru osoby zúčastněné na řízení, že žalovaný všechny soudem vytčené nedostatky v napadeném rozhodnutí napravil.
33. Zčásti opodstatněná je totiž námitka žalobce, že se žalovaný ani v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi jeho námitkami směřujícími vůči obsahu stanovisek dotčených správních orgánů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zopakoval svou předchozí argumentaci (kterou obsahovalo již první odvolací rozhodnutí), že stavební úřad není oprávněn posuzovat obsah závazných stanovisek, a že judikatura, na níž žalobce odkazuje, se týká právních předpisů, které byly zrušeny a nahrazeny novou úpravou. K uvedené argumentaci nelze než v podstatě doslova zopakovat to, co zdejší soud již jednou uvedl v zrušovacím rozsudku ze dne 29.8.2014.
34. Správní orgán ve svém rozhodnutí musí vypořádat se všemi námitkami, neboť je to on, kdo vydává územní rozhodnutí (případně rozhoduje o odvolání proti němu) a komu to ukládá správní řád v § 68 odst. 3. Pokud se však jedná o odvolací námitky směřující vůči závaznému stanovisku vydanému na základě zákona dotčeným orgánem ve smyslu § 136 správního řádu, které není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu (§ 149 odst. 1 správního řádu), může se správní orgán plně odvolat na potvrzení závazného stanoviska vydané v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení *„[j]estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků.“* Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 68/2008 - 126 ze dne 17. 12. 2008 konstatoval, že *„dotčené orgány státní správy nejsou v pozici účastníků řízení, nýbrž zaujímají postavení sui generis; podstatou tohoto postavení je odborná pomoc stavebnímu úřadu, který stavební řízení vede, a dále hájení zájmů, které jsou svěřeny do jejich věcné působnosti. Zmíněná pomoc se projevuje ve formě vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek, rozhodnutí atd., jimiž se dotčené orgány státní správy vyjadřují k umístění stavby do území,“* a v rozsudku č. j. 4 As 25/2009 - 163 ze dne 30. 9. 2009 doplnil, že *„v pravomoci stavebního úřadu není přezkoumávat stanoviska (podkladové správní úkony) dotčených orgánů státní správy. Dotčené orgány státní správy se v nich vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám. Stavební úřad je jejich vyjádřeními vázán a do značné míry při jejich pořizování plní roli koordinátora a jeho úlohou je zajistit mezi jednotlivými stanovisky soulad.“* Konečný závěr, zda umístění posuzované stavby je či není v souladu se všemi chráněnými zájmy, je nicméně plně v kompetenci stavebního úřadu, jenž je povinen zhodnotit, zda přípustnost návrhu z pohledu jednotlivých chráněných zájmů znamená i přípustnost návrhu v řízení o umístění stavby při kumulaci všech dopadů plynoucích z těchto odborných stanovisek v jejich celku (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 88/2008 - 301 ze dne 6. 8. 2009).

35. Ke způsobu vypořádání námitek směřujících vůči závaznému stanovisku Nejvyšší správní soud judikoval, že „[p]okud účastník stavebního řízení poukazuje na konkrétní skutečnosti, které zpochybňují některé závěry obsažené v předložených stanoviscích, musí se s těmito tvrzeními stavební úřad důkladně zabývat, a to i když stanoviska dotčených orgánů státní správy konstatovala dodržení stanovených limitů a norem. Vlastní existence stanovisek dotčených orgánů státní správy nezavazuje stavební úřad jeho základní povinnosti učinit finální závěr a rozhodnutí. Předložená stanoviska mu k tomu mají pomoci a jeho rozhodování ulehčit. Nejsou však sama o sobě kritériem, které by bez dalšího poukazovalo na nedůvodnost předložených námitek“ (rozsudek č.j. 4 As 25/2009 – 163 ze dne 30.9.2009). Koncepce vzájemných vztahů mezi dotčenými a rozhodujícími správními orgány je přitom ve staré (správní řád z roku 1967, stavební zákon z roku 1976) a nové právní úpravě zásadně shodná, a proto lze i na novou právní úpravu aplikovat dřívější závěry správních soudů, jak potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 As 68/2008. Poukaz žalovaného na to, že rozsudky správních soudů, jichž se žalobce v rámci své argumentace ohledně nutnosti vypořádání námitek uplatněných proti závazným stanoviskům dovolává, se upínají k předchozí právní úpravě, je tedy neopodstatněná.
36. Závazné stanovisko je jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, a ačkoli u něj neplatí zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu, je povinností správního orgánu zakotvenou v § 68 odst. 3 správního řádu uvést, jak se s ním vypořádal a co z něj pro konečné rozhodnutí vyvodil. To však žalovaný neučinil, když se omezil na konstatování, že obsah odvolání směřoval proti obsahu závazného stanoviska Odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „OOP MHMP“) ze dne 4. 5. 2011, přičemž je postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu předložil Ministerstvu životního prostředí (dále jen „MŽP“), které toto stanovisko opatřením zn. 753/500/12 28153/ENV/12 ze dne 4. 4. 2012 potvrdilo. Z napadeného rozhodnutí však není zřejmé, co je obsahem dotčeného stanoviska a jej potvrzujícího opatření, jaká skutková zjištění z tohoto podkladu žalovaný čerpal, ani jak se vztahuje ke konkrétním odvolacím námitkám žalobce. Správní orgán se v podstatě spokojil s tím, že když odvolání věcně směřuje proti obsahu závazného stanoviska, jež bylo v průběhu odvolacího řízení potvrzeno, nemusí se jím jakkoli zabývat; takové odůvodnění je však ve světle shora citované judikatury nedostatečné.
37. Soud již uvedl, že stavební úřad nemůže stanovisko dotčeného orgánu nahrazovat vlastním úsudkem. Odůvodnění spočívající pouze v tom, že konkrétní námitky nejsou vzhledem k obsahu závazného stanoviska důvodné, by bylo lze seznat postačujícím, pokud by byly odvolací námitky v tomto stanovisku věcně vypořádány; je to totiž správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který závazné stanovisko vydal, jehož úkolem je zabývat se odvolacími námitkami a vydat k nim odborné stanovisko, které se stane podkladem pro rozhodnutí správního orgánu vedoucího řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 56/2009 - 63 ze dne 23. 9. 2010). K tomu však v posuzované věci nedošlo.
38. Závazné stanovisko OOP MHMP č. j. S-MHMP-0330745/2011/2/OOP/VI ze dne 4. 5. 2011 k imisnímu zatížení toliko konstatovalo, že „[v]livy stavby na ovzduší byly podrobně vyhodnoceny v rámci procesu ELA s kladným výsledkem. Parametry stavby v rámci DÚR se od parametrů posuzovaných v rámci EIA prakticky neodlišují.“ Potvrzující stanovisko MŽP zn.

753/500/12 28153/ENV/12 ze dne 4.4.2012 se pak ke shora předestřeným námitkám žalobce odvolalo na rozptylovou studii vypracovanou v rámci posuzování EIA s tím, že „i v referenčních bodech, kterými je nejbližší obytná zástavba, budou dle této rozptylové studie příspěvky výše uvedených škodlivin ke stávajícímu imisnímu pozadí zcela nepatrné či malé a předmětná stavba proto bude dle závěrů rozptylové studie v dané lokalitě akceptovatelná z hlediska znečištění ovzduší“. Podstata klíčové odvolací námitky žalobce, že i drobné zvýšení imisní zátěže je nepřipustné, pokud jsou v dané lokalitě imisní limity již překročeny, kterou žalobce opíral o závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 135/2011, tak zůstala zcela opomenuta.

39. Závazné stanovisko OOP MHMP i jeho potvrzení provedené MŽP tedy v tomto ohledu netvoří spolehlivý podklad pro řádné a objektivní rozhodnutí o dané věci, a vzhledem k tomu, že se touto námitkou nezabýval ani žalovaný, žalobci jako účastníku řízení byla odepřena účinná ochrana jeho práv a právem chráněných zájmů. Jelikož se jedná o námitku svým obsahem zásadní, mohlo mít toto porušení ustanovení o řízení vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
40. Je třeba dodat, že soud ve zrušovacím rozsudku nepřisvědčil žalobcově námitce o nepřipustnosti zvýšení imisní zátěže v lokalitě, kde jsou již imisní limity překročeny, jak nyní tvrdí žalobce; ve zrušovacím rozhodnutí „toliko“ vytkl žalovanému, že tato zásadní námitka zůstala žalovaným opomenuta. Žalobci však lze přitakat v tom, že stejný nedostatek vykazuje i napadené rozhodnutí, v němž žalovaný tuto jeho zásadní odvolací námitku rovněž nevypořádal, a zatížil tak napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
41. Žalobce právem vytýká žalovanému též nesprávnost jeho závěru, že v územním řízení již nelze hodnotit námitky uplatněné žalobcem proti stanovisku EIA, neboť tyto námitky mohly a měly být uplatněny a řešeny v procesu posuzování vlivů záměru na životní prostředí. Také tento závěr zdejší soud označil za vadný již ve zrušovacím rozsudku, když v rámci vypořádání obsahově totožné námitky poznamenal, že žalobce své výhrady uplatňoval již v průběhu posuzování vlivu záměru na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., a dále uvedl, že stanovisko EIA vydané podle tohoto zákona není rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani ve smyslu § 65 s.ř.s., ba dokonce jeho závěry nejsou pro stavební úřad závazné; jedná se toliko o jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí. Proti zjištěním v něm obsaženým se účastníci územního řízení nemohou samostatně bránit, a proto nelze jimi vznesené námitky odbýt tvrzením, že měly být řešeny v procesu posuzování vlivu záměru na životní prostředí, ale naopak je třeba se jimi věcně zabývat. Žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, jestliže tak neučinil.
42. Žalobce v průběhu územního řízení označil za důkaz prokazující opodstatněnost jeho námitky, že stavba byla umístěna do již nadlimitně zatíženého území, kde je další zvýšení zátěže nepřipustné, dvě vyjádření správních orgánů, z nichž mělo vyplývat, že v oblasti okolo ulice Jihlavská bude docházet k překračování limitů pro některé látky v ovzduší. Stanovisko EIA na stranách 36 a násl. cituje vyjádření hl. m. Prahy č. j. 1552/2011 ze dne 22. 3. 2011: „Není vypořádána námitka ke stávající imisní situaci [...] průměrný roční imisní limit pro NO₂ a PM₁₀ je překročen; k překračování průměrných ročních a krátkodobých maximálních imisních limitů dochází a bude docházet v blízkosti ulic 5. května a Budějovická;

i v roce 2014 a 2020 bude zřejmě docházet k překračování limitů pro průměrné roční koncentrace NO₂ a PM₁₀ podél Jižní spojky a ulice 5. května a také bude zřejmě docházet k překračování limitů pro krátkodobé maximální hodnoty NO₂ a PM₁₀ v obytné zástavbě na ulici Jihlavská).“ Na stranách 43 a násl. stanovisko EIA cituje vyjádření České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Praha č. j. ČIŽP/41/IPP/1010395.003/11/RJX ze dne 10.3.2011: „Z hlediska ochrany ovzduší nejsou k posudku připomínky. Opět se pouze upozorňuje na skutečnost, že ačkoliv bude příspěvek záměru k imisním koncentracím znečišťujících látek malý, stále se jedná o umístění stavby zdroje znečišťujícího ovzduší do území, které je již v současné době nadlimitně zatíženo. Pozitivní vývoj imisní situace ve sledovaných časových horizontech roku 2014 a 2020 nelze plně předvídat.“ Zároveň se žalobce dovolával závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 135/2011 - 246 ze dne 31. 1. 2012, podle nějž „veřejnoprávní úprava ochrany před hlukem je na rozdíl od úpravy soukromoprávní vysoce formalizovaná, spojená s exaktními limity. [...] Není možné, aby správní úřady přistupovaly k závazným a přesně stanoveným veřejnoprávním limitům dle svého uvážení, ne-li dokonce svévolně. [...] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že je-li řada staveb umísťovaná do území, v němž jsou hlukové limity překročeny, nelze argumentovat tím, že každá jednotlivá stavba představuje jen nevýznamný, byť měřitelný přírůstek již stávající hodnoty hluku.“

43. S ohledem na výše uvedené bylo povinností žalovaného, aby se v napadeném rozhodnutí důkladně zabýval námitkou žalobce o nepřipustnosti zvýšení imisní zátěže v podobě látek znečišťujících ovzduší v lokalitě, kde jsou již imisní limity překročeny, zhodnotil důkazy, které žalobce na podporu svých tvrzení označil, a přesvědčivě zdůvodnil, z jakých důvodů na danou věc nelze vztáhnout závěry obsažené v právě citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu. Této povinnosti nicméně žalovaný nedostál.
44. Zbývající žalobní námitky již soud důvodnými neshledal.
45. Je skutečností, že soud ve zrušovacím rozsudku přisvědčil žalobnímu tvrzení, že se žalovaný nijak nezabýval námitkou žalobce, že rozptylová studie zpracovaná pro účely namísto z reálného stavu vycházela z nepodložené predikce pro rok 2020. Žalobce namítá, že se žalovaný s touto výtkou nevypořádal ani v napadeném rozhodnutí, tato námitka však není opodstatněná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný otázkou rozptylové studie hlouběji zabýval, a to na straně 5 tohoto rozhodnutí, kde k námitce odvolatelů, že rozptylová studie vycházela z nepodložené predikce pro rok 2020, uvedl, že v rámci posouzení vlivů záměru na životní prostředí bylo prováděno vyhodnocení pro různé složky životního prostředí stávajícího a výhledového stavu, a to k době zprovoznění záměru v roce 2014 a výhledovému úseku roku 2020. Výhledový rok 2020 zadal ÚRM hl. m. Prahy v době zpracování dokumentace EIA jako horizont plného naplnění ÚPn s tím, že byly vydány kartogramy intenzit dopravy, na základě kterých bylo vyhodnocení pro tento rok prováděno. Vyhodnocování horizontu roku 2020 bylo provedeno z důvodu předběžné opatrnosti, kdy bylo provedeno i hodnocení vlivu záměru na životní prostředí v kumulaci s dalšími plánovanými stavebními záměry v území, a tedy na plný stav jeho plánovaného naplnění. Rozptylová studie byla zpracována v souladu s platnou legislativou v době jejího zpracování společností Ekola group, spol. s r.o., a vycházela jak ze stávajícího stavu, tak z predikce stavů výhledových na základě kartogramů intenzit dopravy zpracovaných TSK hl.m. Prahy pro rok 2014 a horizontu naplnění ÚPn,

jak byl zpracován ÚRM hl.m. Prahy (nyní IPR hl.m. Prahy). Není tedy pravdou, že by dle žalovaného předmětná rozptylová studie vycházela (pouze) z „*predikce stavů výhledových*“, jak tvrdí žalobce. Z argumentace žalovaného zřetelně plyne, že rozptylová studie zahrnovala vyhodnocení pro různé složky životního prostředí z hlediska *stávajícího a výhledového stavu*, a to k době zprovoznění záměru v roce 2014 a výhledovému úseku roku 2020, tj. že vycházela nejen z predikce stavů výhledových, ale i ze stávajícího stavu. Pravdivost tohoto závěru žalovaného správního orgánu žalobce žádnou relevantní námitkou nezpochybnil.

46. Stejně tak neobstojí námitka, že žalovaný, přestože mu soud ve zrušovacím rozsudku vytkl, že veškerou argumentaci žalobce o umístění předmětné stavby v rozporu s územním plánem odbyl jedinou strohou větou, že „*doplnění jednotlivého objektu ve stabilizovaném území nelze ohodnotit jako rozsáhlou stavební činnost*“, své dosavadní tvrzení v napadeném rozhodnutí doplnil jen povšechnými důvody, které se netýkají umístění konkrétní stavby. Žalovaný respektoval pokyn soudu a v napadeném rozhodnutí se otázkou souladu umístění stavby s územním plánem podrobně zabýval; jeho novou argumentaci rozhodně nelze označit za povšechné důvody. Žalovaný mj. konstatoval, že podle platného územního plánu sídelního útvaru hl.m. Prahy je stabilizované území (do kterého je stavba umisťována) zastavitelné území, které je tvořeno stávající souvislou zástavbou a stabilizovanou hmotovou strukturou, v němž územní plán nepředpokládá významný rozvoj, tedy nestanoví míru využití území. Ve stabilizovaném území je možné pouze dotvoření a rehabilitace této struktury. Žalovaný dále uvedl, že stávající zástavba předmětného území je architektonicky nesourodá a urbanisticky roztržistěná, negativně zasažená průnikem severojižní magistrály v tomto prostoru a negativně ovlivňovaná mohutnou výškovou stavbou (bytovým domem) na protilehlé straně magistrály. Stavební záměr je umisťován v prostoru přilehlém k tělesu magistrály v místě původně určeném k funkčnímu využití jako izolační zeleně, od roku 2004 určenému k funkčnímu využití pro obchod a služby. Důvodem této změny funkčního využití byla skutečnost, že okolí magistrály (bytová zástavba) bylo značně zatěžováno exhalacemi a hlukem z kapacitní dopravy, a dále předpoklad budoucí podoby magistrály, spočívající zejména v její přeměně na „*městskou třídu*“ lemovanou pásem budov s nebytovou funkcí, které současně odcloní stávající bytovou zástavbu od dopadů provozu magistrály. Podle žalovaného umisťovaná stavba ve svém důsledku negativně nemění žádné funkční ani prostorové vazby, pouze odcloní bytovou zástavbu od provozu magistrály s tím, že zároveň nezasahuje do celoměstského systému zeleně. Žalovaný má dále za to, že hmotově nelze umisťovanou stavbu hodnotit jako předimenzovanou, a to s ohledem na skutečnost, že v jejím okolí se nacházejí objekty obdobných délek (115 až 135 metrů), a že vlastní délka stavby byla zvolena s ohledem na záměr maximalizace protihlukové ochrany. Horizontální hmota umisťované stavby pak vytváří vhodnou protiváhu objektu č. p. 1282 umístěného na protilehlé straně ulice 5. května. Žalovaný k tomu dodal, že pro stanovený typ území „*se zvýšenou ochranou zeleně*“ není územním plánem stanoven žádný speciální závazný režim. Podstatnou je stanovená základní funkce dle územního plánu, která v lokalitě nepředpokládá zeleně, ale právě zástavbu se smíšenou funkcí. Změnou územního plánu Z 1000/00 navíc došlo ke zkrácení původního pásu izolační zeleně při komunikaci 5. května a zvětšení funkční plochy SV - území všeobecně smíšené. Cílem změny izolační zeleně na funkci SV bylo umožnění zástavby pruhu území podél komunikace 5. května (magistrály). Tvarem pozemku se stanovenou funkcí SV tak bylo výrazně předurčeno i hmotové řešení

stavby. Nevýrazný architektonický návrh je tedy pouze naplněním základní vůle hl. m. Prahy spočívající v zastavění předmětného pásu území podél magistrály.

47. Právě citovaná argumentaci žalovaného se nepochybně vztahuje k umístění konkrétní stavby v dané lokalitě, přičemž zohledňuje nejen konkrétní typ území dle územního plánu, ale i poměr velikosti předmětné stavby ke stavbám v okolní zástavbě, předurčení hmotového řešení stavby tvarem pozemku, a bere v úvahu též naplnění cíle odclonit stávající bytovou zástavbu od dopadů provozu magistrály, a dotvořit tak strukturu stávající zástavby v dané lokalitě. Žalobce proti tomuto posouzení v žalobě žádné relevantní argumenty nevzněl; omezil se na pouhou negaci výše popsanych závěrů a jejich označení za subjektivní a demagogické, což k prokázání nezákonnosti napadeného rozhodnutí nepostačuje. Totéž platí i pro jeho nekonkrétní zmínku o nárůstu dopravy a vykácené zeleni, kterou v této souvislosti bez jakékoliv bližší specifikace poprvé uplatnil až v doplnění žaloby.
48. Námitky, jimiž žalobce brojí proti navýšení hlukové zátěže v důsledku umístění předmětné stavby, resp. proti nesprávnému posouzení této otázky ze strany správních orgánů obou stupňů, byly vzneseny až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žalobních bodů. V tomto směru soud musel dát za pravdu osobě zúčastněné na řízení, že v žalobě žádná námitka vztahující se k otázce hlukové zátěže uplatněna nebyla a že žalobce tyto námitky poprvé vtělil do doplnění žaloby ze dne 28.11.2016. Až v tomto podání začal žalobce argumentovat navýšením zvukové zátěže vlivem odrazu na zástavbu v ulici Pod Dálnicí, jakož i tím, že Ministerstvo zdravotnictví v rámci zdůvodnění kladného stanoviska hlukovou zátěž vyvolanou umístěním Administrativního centra Kačerov do zatížené oblasti posuzovalo nikoli z hlediska této stavby samotné, ale ve vazbě na další stavbu - uvažovanou protihlukovou stěnu. Nejedná se tak o přípustné rozvinutí žalobních bodů vtělených již do žaloby, ale o opožděně uplatněné námitky, k nimž soud při přezkumu napadeného rozhodnutí nemůže přihlížet.
49. Soud k tomu na okraj dodává, že veškeré žalobcovy námitky týkající se vlivu umísťované stavby na hlukovou zátěž byly ve zrušovacím rozsudku shledány nedůvodnými. Již tehdy žalobce namítal (učinil tak ovšem přímo v žalobě), že stavba je umísťována do hlukově již nadlimitně zatíženého území, přičemž zátěž se v důsledku provozu stavby ještě zvýší; konkrétně pak tvrdil, že k tomu dojde zejména vlivem odrazu na zástavbu v ulici Pod Dálnicí. V replice ze dne 18.4.2013 pak dodal, že podle akustické studie, která byla zpracována při zjišťování EIA, k významnému snížení hluku dojde pouze u čtyř vchodů bytového domu, a to pouze v nejspodnějších podlažích. Soud však dovodil, že toto tvrzení neodpovídá skutečnosti. V akustické studii „Administrativní centrum Kačerov - Hluk z provozu“, zak. č. 10.0370-04, jež byla vypracována společností EKOLA group spol. s r. o. v říjnu 2010 jako podklad pro dokumentaci EIA, konkrétně v kapitolách 6 a 7, se uvádí, že ve variantě s provozem záměru a bez ochranné bariéry dojde v roce 2014 ke snížení hlukové zátěže u všech pěti vchodů domu žalobce a ve všech výpočtových bodech (ačkoli jsou tyto body vymezeny nadmořskou výškou a nikoli výškou nad terénem, ze studie je zřejmé, že výškový rozdíl mezi nejnižším a nejvyšším z bodů činil 18 metrů): jedná se o výpočtové body VB_10 až VB_14 a zlepšení se pohybuje v rozmezích od 5,8 dB do 12,2 dB ve dne a od 6,0 dB do 13,0 dB v noci (strana 37 a 37 studie). Soud zároveň konstatoval, že žalobce svá tvrzení, že umísťovaná stavba zvýší hlukovou zátěž a tím zasáhne do jeho

vlastnického práva, žádným způsobem argumentačně důkazně nepodložil a údaje v citované akustické studii, jež dokládají pravý opak, žádným způsobem nezpochybnil, ba naopak se na ně sám odvolával. Soud ve zrušovacím rozsudku rovněž uvedl, že změna hlukové zátěže v ulici Pod Dálnicí je z hlediska soudního přezkumu (iniciovaného žalobcem) bezvýznamná, neboť žalobce se nemůže domáhat ochrany práv jiných účastníků územního řízení.

50. S ohledem na shora uvedené soudu nezbylo než napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. rozsudkem bez jednání (a provádění jakýchkoliv důkazů) zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
51. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátkou, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, doplnění žaloby), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů činí 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006) a částkou 2.142,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 15.342,- Kč.
52. V daném případě soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 17. dubna 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu